

Sygn. akt II Ka 905/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 lutego 2024 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Jaszczuk
Protokolant:	st. sekr. sądowy Agnieszka Walerczak

przy udziale Prokuratora Tomasza Pniewskiego

po rozpoznaniu w dniu 5 lutego 2024 r.

sprawy **S. K.**

oskarżonego z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 § 2 kk w zw. z art 64 § 1 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 7 listopada 2023 r. sygn. akt II K 256/23

I. wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. R. K. 516,60 zł (w tym 96,60 zł podatku VAT) tytułem obrony z urzędu oskarżonego sprawowanej w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia oskarżonego od opłaty za II instancję i zryczałtowanych wydatków postępowania odwoławczego stwierdzając, że ponosi je Skarb Państwa.

Sygn. akt II Ka 905/23

UZASADNIENIE

S. K. został oskarżony o to, że:

w dniu 2 listopada 2022 roku w sklepie (...) przy ulicy (...) w Ł., gm. Ł., pow. (...), woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu, przy wykorzystaniu tej samej sposobności, dokonywał zaboru w celu przywłaszczenia artykułów alkoholowych marki J. D. oraz Ż. (...), powodując straty o łącznej wartości 778,99zł na szkodę (...) S.A. przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za przestępstwo umyślne podobne do przestępstwa za które był skazany

tj. o czyn z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk.

Sąd Rejonowy w Siedlcach wyrokiem z dnia 7 listopada 2023 roku uznał S. K. winnym popełnienia zarzucanego czynu i na podstawie ustawy z dnia 07 lipca 2022 r. o zmianie ustawy – kodeks karny oraz niektórych innych ustaw Dz. U.

poz. 2600 ze zm. w zw. z art. 4 § 1 kk przyjął, iż wyczerpuje on dyspozycję art. 119 § 1 kw i za czyn ten na podstawie art. 119 § 1 kw wymierzył S. K. karę grzywny w wysokości 1000 (jednego tysiąca) złotych. Zwolnił S. K. od opłaty oraz pozostałych kosztów sądowych, przejmując te ostatnie na rachunek Skarbu Państwa. Zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. R. K. kwotę 1859,76 (jeden tysiąc osiemset pięćdziesiąt dziewięć 76/100) złotych tytułem wynagrodzenia za obronę S. K. z urzędu sprawowaną przez tegoż adwokata, w tym 347,76 złotych podatku VAT.

Apelację od wyroku wniósł obrońca zarzucając, na podstawie art. 438 pkt 2 i 3 kpk obrazę postępowania mającą wpływ na treść wyroku polegającą na naruszeniu art.5§2 kpk, 7 kpk i art. 410 kpk przez dokonanie przez sąd dowolnej a nie swobodnej oceny materiału dowodowego, przy nie zastosowaniu dla jego oceny zasad logicznego myślenia, wiedzy i doświadczenia życiowego oraz oparcie orzeczenia na niepełnym materiale dowodowym wskutek odrzucenia istotnych dowodów zgłaszanych przez oskarżonego, co w konsekwencji doprowadziło do błędnego ustalenia, że oskarżony dokonał zarzucanego i przypisanego czynu.

Podnosząc ten zarzut skarżący wniósł o zmianę wyroku przez uniewinnienie oskarżonego ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna i na uwzględnienie nie zasługuje.

Przede wszystkim zwrócić uwagę należy, że Sąd Rejonowy w Siedlcach, przy wyrokowaniu uwzględnił zmianę przepisów, która miała miejsce 1 października 2023 roku i czyn S. K. został uznany za wykroczenie, a zatem w dalszym toku postępowania winien być stosowany Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia na podstawie art. 400§1 kpk, a nie Kodeks postępowania karnego. Brak wskazania przez obrońcę i powołania się na przepis art. 109§2 kpw nie uniemożliwił jednak rozpoznania sprawy i zarzutów postawionych w apelacji.

Nawiązując do problematyki oceny dowodów dokonanej przez Sąd Rejonowy, z którą wyraźnie nie zgodził się apelujący, wskazać należy, iż ustanowiony w art. 7 kpk (który na podstawie art. 8 kpw znalazł zastosowanie na gruncie sprawy niniejszej) obowiązek dokonania oceny wiarygodności materiału dowodowego w oparciu o wszechstronną, zgodną z zasadami logicznego rozumowania, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego dotyczy nie tylko Sądu orzekającego, bowiem także odwołujący, podnoszący ów zarzut, nie może ograniczyć się do prostego, subiektywnego zanegowania oceny dowodów przeprowadzonej przez Sąd i arbitralnego stwierdzenia, że walorem wiarygodności nie powinny być obdarzone dowody niekorzystne dla obwinionego, a wręcz przeciwnie – że na wiarę zasługują wyłącznie dowody działające na jego korzyść. Ta metoda kwestionowania trafności zaskarżonego orzeczenia nie może być uznana za wystarczającą. Obowiązkiem skarżącego jest bowiem skuteczne wykazanie, jakich konkretnych uchybień dopuścił się Sąd merytoryczny w kontekście zasad wiedzy, w szczególności logicznego rozumowania oraz doświadczenia życiowego przy ocenie materiału dowodowego. Na względzie mieć bowiem wypada, iż sama tylko okoliczność, że oceniono poszczególne dowody, w aspekcie ich wiarygodności, nie w taki sposób, jak życzyłby sobie tego obwiniony, czy jego obrońca, nie jest tożsama ze stwierdzeniem, że w procesie ich weryfikacji doszło do naruszenia reguły płynącej z treści art. 7 kpk. Rzecz jasna, odmienna ocena dowodów - korzystna dla obwinionego – jest naturalnym prawem tak jego, jak i jego obrońcy, jednakże nie wynika z niej samo przez się, by analiza dokonana w niniejszej sprawie charakteryzowała się dowolnością. Wręcz przeciwnie, Sąd I instancji dokonał prawidłowej analizy zeznań świadków K. C. i K. S.. Owszem są pewne nieścisłości w depozycjach świadków zaprezentowane na rozprawie, ale nie można zapominać o tym, że świadkowie składali zeznania prawie po roku czasu od zdarzenia. Różnica dotyczy mniej istotnych szczegółów, a nie zasadniczej części zeznań, w tym rozpoznania S. K.. Odmowa wiarygodności wyjaśnień oskarżonego, a obecnie obwinionego nie budzi żadnych zastrzeżeń sądu odwoławczego. Została poprzedzona analizą w/w zeznań i dowodów z dokumentów, nie można jej w żaden sposób zarzucić dowolności.

W tym miejscu wspomnieć wypada, iż oczywistym jest, że dowód z wyjaśnień oskarżonego (obwinionego) każdorazowo winien być poddawany takiej samej ocenie, jak każdy inny zgromadzony w danej sprawie materiał dowodowy. Stąd, wiarygodność złożonych przez S. K. wyjaśnień musiała zostać oceniona w kontekście wszystkich okoliczności, w szczególności zaś pozostałych zgromadzonych w sprawie i uznanych za wiarygodne dowodów. Sama

tylko okoliczność, że obwiniony konsekwentnie negował swoje sprawstwo, kreując własną wersję zdarzeń, nie mogła stanowić wystarczającej podstawy do przyznania jego twierdzeniom waloru wiarygodności i bezrefleksyjnego uznania, iż nie ponosi on winy za przypisany mu zaskarżonym wyrokiem czyn, a taka właśnie była intencja jego obrońcy.

Podobnie negatywnie należy się odnieść do zarzutu obrazy art. 5§2 kpk i art. 410 kpk. Ocenie Sądu I instancji podlegał cały materiał dowodowy i ocena ta jest prawidłowa. W sprawie brak jest jakichkolwiek wątpliwości co do sprawstwa S. K., bowiem wykluczają to dowody pozytywnie ocenione przez sąd orzekający. W konsekwencji, należy uznać, że brak jest podstaw do zmiany wyroku przez uniewinnienie ewentualnie uchylenia wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Kierując się przedstawionymi wyżej racjami, nie podzielając zarzutów zawartych w apelacji i nie stwierdzając zaistnienia jakiegokolwiek z bezwzględnych przyczyn odwoławczych określonych w art. 104 § 1 k.p.w. podlegających rozważeniu niezależnie od granic zaskarżenia, Sąd Okręgowy w Siedlcach na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w. zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Z uwagi na pobyt S. K. w zakładzie karnym i brak majątku oraz dochodów zwolniono obwinionego od ponoszenia opłaty i wydatków postępowania odwoławczego.

Z tych względów Sąd Okręgowy orzekł, jak w wyroku .